

Selsø med Fideikommisgodset Lindholm, Fideikommisgodset Harrested, Fideikommisgodset Saltø og det grevelige Schimmelmannske Fideikommiss.

Alle disse Fideikommisser, Len og Stamhuse besiddes i Øjeblikket af Mænd, der bor i Udlandet, og det har vi dog i Aarenes Løb roligt fundet os i. Grunden til, at man nu er kommet i saa stor Aftekt, er den, at en Mand fra Norge har købt en Herregaard eller to her i Landet, men jeg tror dog ikke, at der i dette Øjeblik er foregaaet noget, der kan give Anledning til ekstraordinære Foranstaltninger. Derimod kan det give Anledning til Overvejelse og til at være vel forberedt i det Øjeblik, noget ekstraordinært skulde indtræde. Men jeg tror, som sagt, ikke, det bør give Anledning til en saadan Foranstaltning, som kunde siges at være et Skridt hen imod at drage nationale Erhvervsgrænser. Noget saadant maa jeg stærkt advare imod, og jeg glæder mig meget over af to Afbrydelser fra det ærede Medlem fra Æbeltoft at have faaet klar Forstaaelse af, at det ikke er noget saadant, det ærede Medlem har tilsigtet.

Det er ogsaa blevet sagt, at den Omstændighed, at Udlændinge i enkelte Tilfælde har erhvervet fast Ejendom her i Landet, har bidraget dels til de høje Ejendomspriser og dels til Bolignøden. Hvad de høje Ejendomspriser angaar, er det dog klart, at Aarsagen til dem er de høje Produktpriser, og naar Landbrugsprodukterne falder i Pris, falder selvfølgelig ogsaa Landejendommene i Pris. Og den Smule Opkøb af fast Ejendom, som har fundet Sted fra Udlændinges Side her i Landet, er ikke af et saadant Omfang, at den har kunnet have nogen væsentlig Betydning for Ejendomspriserne. Lige saa lidt kan den have Betydning for Bolignøden, thi det er meget faa Beboelses-ejendomme, der her i Landet er købt af Udlændinge. Der hersker stor Misforstaaelse paa dette Omraade. Det gav sig det mest talende Udtryk, da det ærede 8de Medlem for Odense Amt (Kidde) udbrød her fuld af Forargelse: Hvor længe skal vi blive ved at vise Gæstfrihed mod Udlændinge „i ubegrænset Omfang“? Der er altsaa virkelig et Medlem af dette høje Ting, der endnu for faa Dage siden troede, at vi her i Landet modtog Udlændinge i ubegrænset Omfang. Vi er noget tilbøjelige til i den danske Nation at være elskværdige mod alle, men ogsaa især mod os selv og tillægge os selv alle Dyder, ja endog undertiden be-

brejde os selv, at vi egentlig er alt for gode. Saaledes er der ogsaa mange, der gaar omkring i denne Tid og siger: „Vi er altfor gæstfri!“ Men det er ingenlunde Tilfældet. Det er kun noget, vi tror. I Udlandet kan vi sikkert ikke i disse Tider vinde os noget Navn for Gæstfrihed, thi vi er ingenlunde gæstfri. Pastvang blev allerede for længe siden indført for Adgang her til Landet overfor alle de Lande, der krævede Pas for Adgang til sig, men da Ernæringsvanskelighederne steg, og Bolignøden kom til, gik vi meget, meget videre. Den 12. September 1917, altsaa for over et Aar siden, lukkede vi faktisk af for Tilgang af Udlændinge, idet det blev bestemt af Justitsministeriet i Bekendtgørelse af 12. September 1917, at ikke alene skulde en Udlænding for at komme her til Landet have Pas, men dette Pas skal viseres i Udlandet af den danske diplomatiske Repræsentant eller en dertil bemyndiget Konsulærembedsmand. Dette skete, som nævnt, den 12. September 1917 og har fra den Dag været gældende Ret for alle Lande undtagen Norge og Sverige; det betydede faktisk, at vi fra den Tid af lukkede Danmark for al Tilgang af Udlændinge. Kun saadanne, som vi selv har Interesse i at faa hertil, og som dokumenterede overfor vedkommende Gesandt eller bemyndiget Konsulærembedsmand, at de havde et forretningsmæssigt Ærinde hertil, som ogsaa var af Interesse for Danmark, kun saadanne faar Adgang og saa i ganske enkelte Tilfælde Personer, som det vilde være alt for haardt at nægte Adgang, fordi de skal hertil enten i Anledning af Slægtninges Dødsfald eller haard Sygdom eller lignende, men der gaas paa det Omraade meget haardt frem, og det er et forholdsvis meget ringe Antal, der faar Lov at komme hertil — overfor Personer af dansk Afstamning, som opholder sig i Udlandet, gaas der lidt mildere frem. Medens vi altsaa lukkede for Adgang til Landet for Udlændinge fra alle andre Lande end Norge og Sverige allerede for over 1 Aar siden, har vi den 15. August d. A. foretaget omtrent det samme overfor Norge og Sverige. Det er for ganske korte Rejser lettere for Svenskerne og Nordmændene at komme hertil, men der sørges for at hindre dels meget langvarige Ophold, der faar Karakteren af Bosættelse, dels Rejser, der udelukkende foretages for at komme ind under de relativt bedre Ernæringsforhold her i Landet.

Man vil altsaa se, at det er en total